

NIČITEL

VZPOURA ZOIDŮ

**ROBOTI
VERSUS
LIDI:
BITVA
ZAČÍNÁ!**

**PAUL STEWART
A CHRIS RIDDELL**

FRAGMENT

Ničitel

Vzpoura zoidů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Paul Stewart
Chris Riddell
Ničitel – Vzpoura zoidů – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NIČITEL

VZPOURA ZOIDŮ

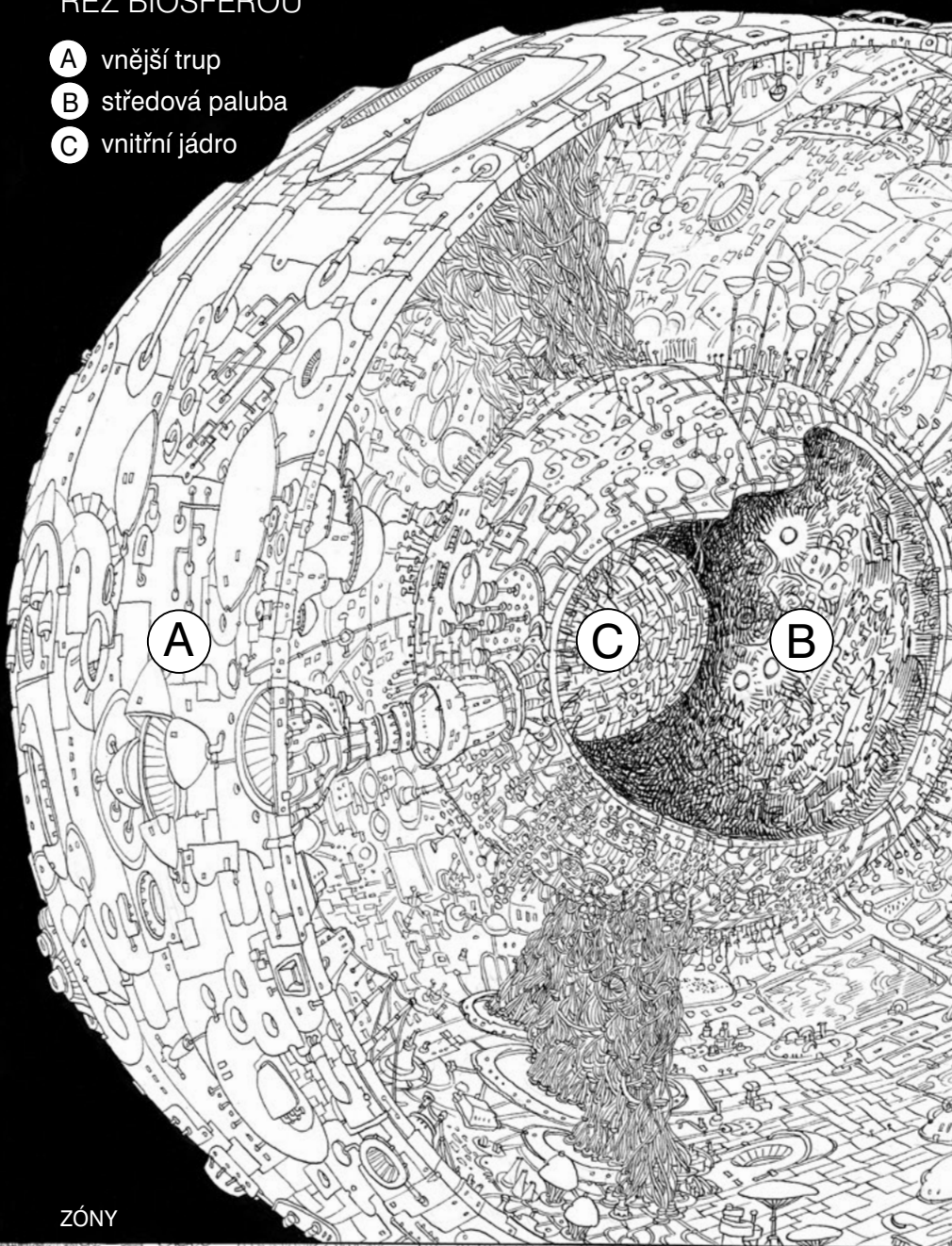
Paul Stewart je oblíbený a oceňovaný autor všech možných knih pro mladé čtenáře, od obrázkových po příběhy o fotbale, fantasy, sci-fi a humoristická díla. První vydal v roce 1988 a od té doby mu vyšlo už více než padesát titulů.

Chris Riddell je vynikající výtvarník a autor politických karikatur pro týdeník *Observer*. Jeho knihy získaly mnoho cen včetně Medaile Kate Greenawayové, Nestlé Children's Book Prize, Red House Children's Book Award a Costa Children's Book Award.

Paul a Chris se poznali v mateřské škole, kam chodili jejich synové, a rozhodli se spolupracovat (už si ale nedokážou vzpomenout proč!). Od té doby společně vytvořili řadu knih, mimo jiné sérii *Kroniky Světakraje*, kterou v češtině vydalo nakladatelství Mladá fronta, nebo *Muddle Earth*, jakousi parodii na Tolkienova *Pána prstenů*.

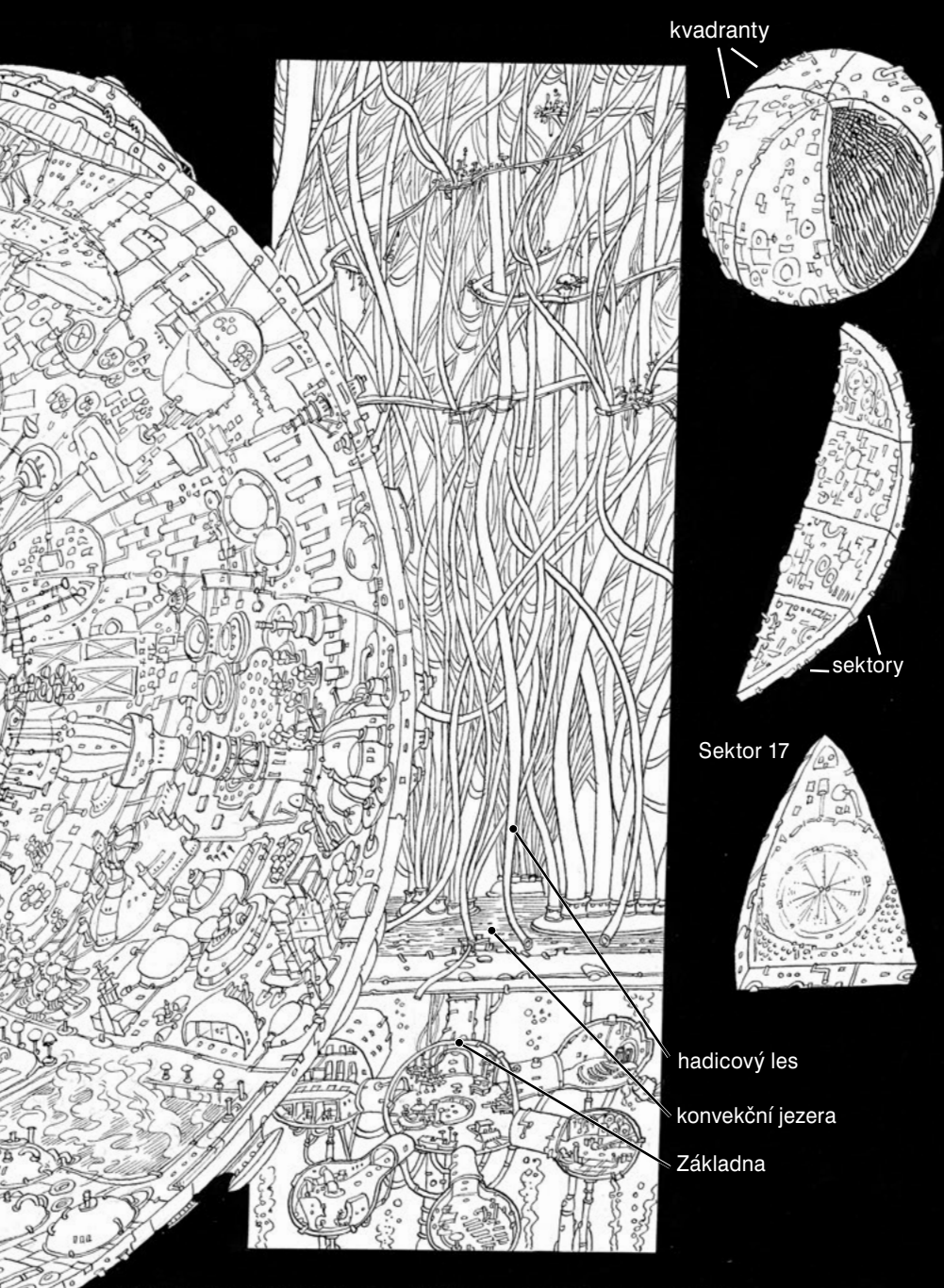
ŘEZ BIOSFÉROU

- A** vnější trup
- B** středová paluba
- C** vnitřní jádro

ZÓNY

- hadicový les
- kyselinová jezera
- elektrické kabely
- mrtvé osady
- Klanová pevnost
- pilířové vedení
- chladicí věže
- vyhlídková paluba

kvadranty

sektory

Sektor 17

hadicový les

konvekční jezera

Základna

radiální
stožary

druhý
hadicový les

rozvodná
mříž

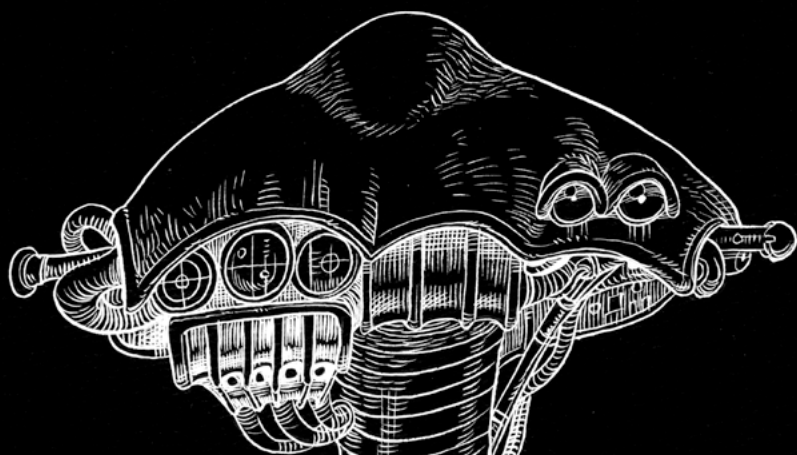
jímkové
tůně

Sektor 17

NIČITEL

VZPOURA ZOIDŮ

PAUL STEWART
A CHRIS RIDDELL

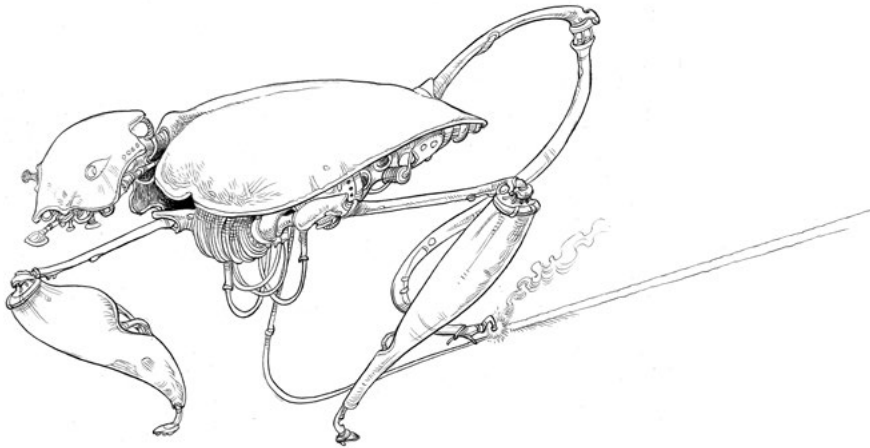

FRAGMENT

Obsah

1.....	1
2.....	7
3.....	16
4.....	23
5.....	31
6.....	38
7.....	43
8.....	47
9.....	51
10.....	57
11.....	62
12.....	68
13.....	77
14.....	86
15.....	92
16.....	103
17.....	105
18.....	112
19.....	117
20.....	125
21.....	133
22.....	141
23.....	150
24.....	163
25.....	175
26.....	181
27.....	187
28.....	192
29.....	200
30.....	211
31.....	219
32.....	227
33.....	236
34.....	246
35.....	253

Rickovi

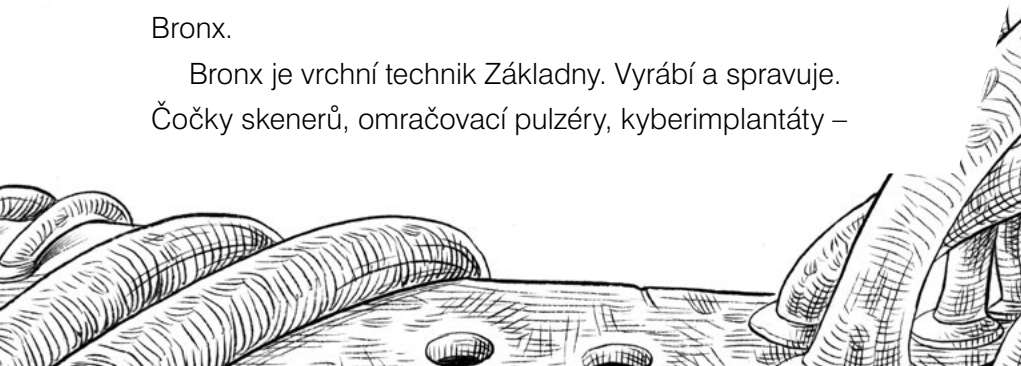
Jmenuji se York. Je mi čtrnáct let – tedy aspoň podle výpočtů položivých. Roky v Biosféře moc neznamenají, koneckonců ani měsíce a dny. Tady se nestřídají dny a noci jako na Zemi.

Viděl jsem obrázky Země – planety, kterou jsme opustili před tisíci lety. Ukázali mi je položiví. Stromy, hory, řeky, západy slunce nad pouštěmi, východ měsíce nad oceány... Nic z toho tady v Biosféře není, jenom světlo z trupových lamp, které ozařují zákoutí a změť hadicového lesa kolem Základny.

Základna je domov. Můj domov. Jediný domov, jaký jsem kdy poznal – a jaký patrně kdy poznám. Zchátralý shluk technických budov a hangárů schovaných hluboko pod spleť a špínou hadicového lesa. Připouštím, že to tu páchne potem a žluklým tukem, a holosimulace taky za moc nestojí.

Ale je tu bezpečno. Zatím. Přinejmenším to tvrdí Bronx.

Bronx je vrchní technik Základny. Vyrábí a spravuje. Čocky skenerů, omračovací pulzéry, kyberimplantáty –

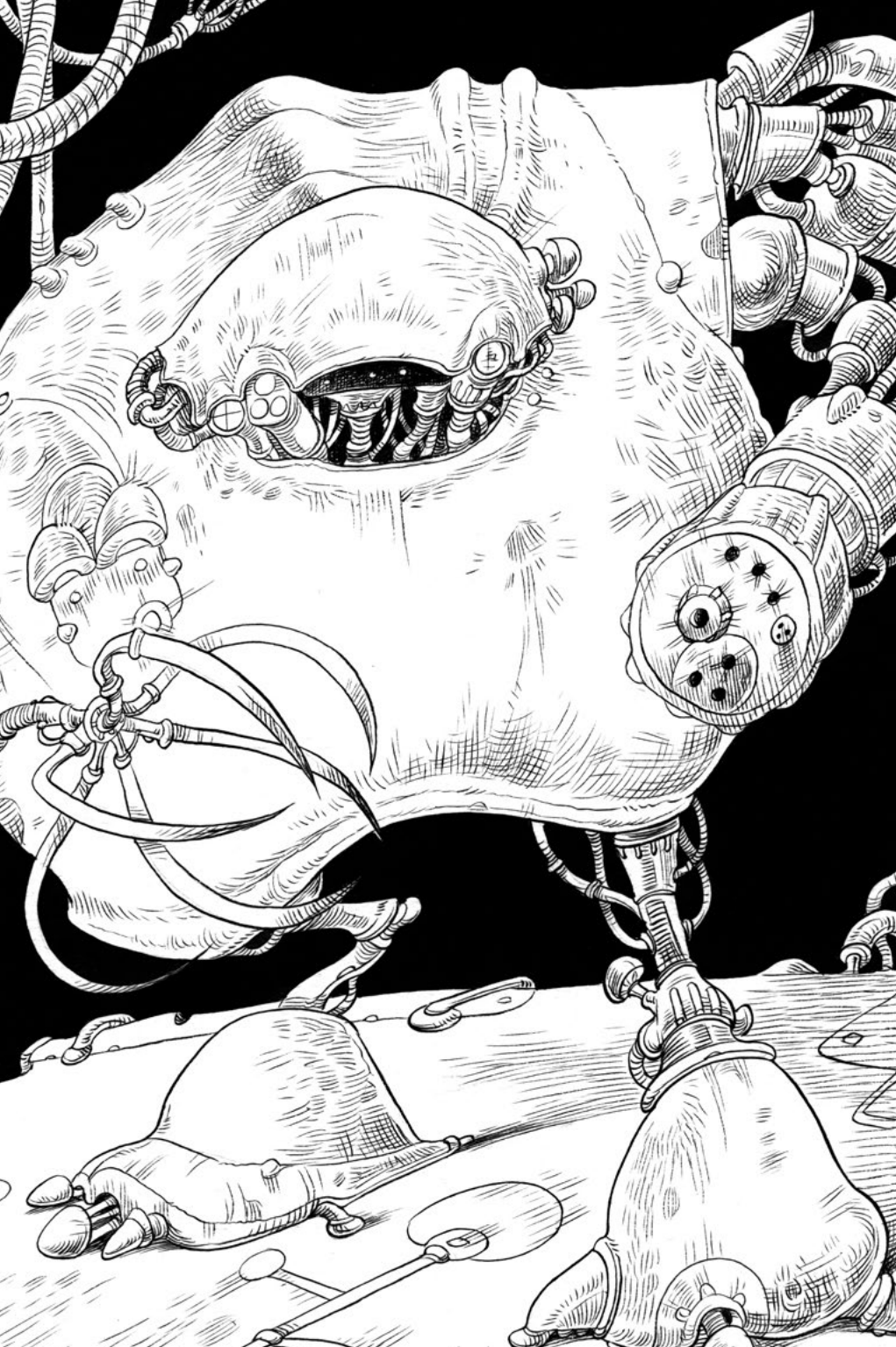

ať si přejete cokoliv, Bronx to dokáže sestrojít ze součástek zoidů. Všechno, co je potřeba k tomu, abychom byli v bezpečí. Všech sto dvacet šest lidí. Nepočítám položivé, kteří nejsou úplně živí, i když nejsou ani přímo mrtví. Jsou to naši předkové z doby Startu, jejichž vědomí bylo staženo do myslokrypt.

Na Základně působí všechny možné profese a každý odvádí svůj díl práce. Zašíváči, pěstitelé, strážníci, záchranáři, čističi, kuchtechníci, nápojáři... a pak jsem tu já. Sběrač. Je nás poměrně málo, což není za daných okolností překvapivé. Lovíme

zoidy v hadicovém lese, zabíjíme je, jak to jenom jde, a nosíme jejich součástky na Základnu Bronxovi.

Je to nebezpečná práce, ale někdo ji dělat musí.
V hadicovém lese vás ani Bronx neuchrání před
ohrožením.

Jenom se zeptejte mého nejlepšího přítele Deka.
Známe se odnepaměti – už ze školkového centra. Oba
jsme přišli o rodiče při posledním velkém útoku zoidů.
Ne že by si na to kterýkoliv z nás vzpomínal. Tehdy jsme
byli ještě nemluvňata.

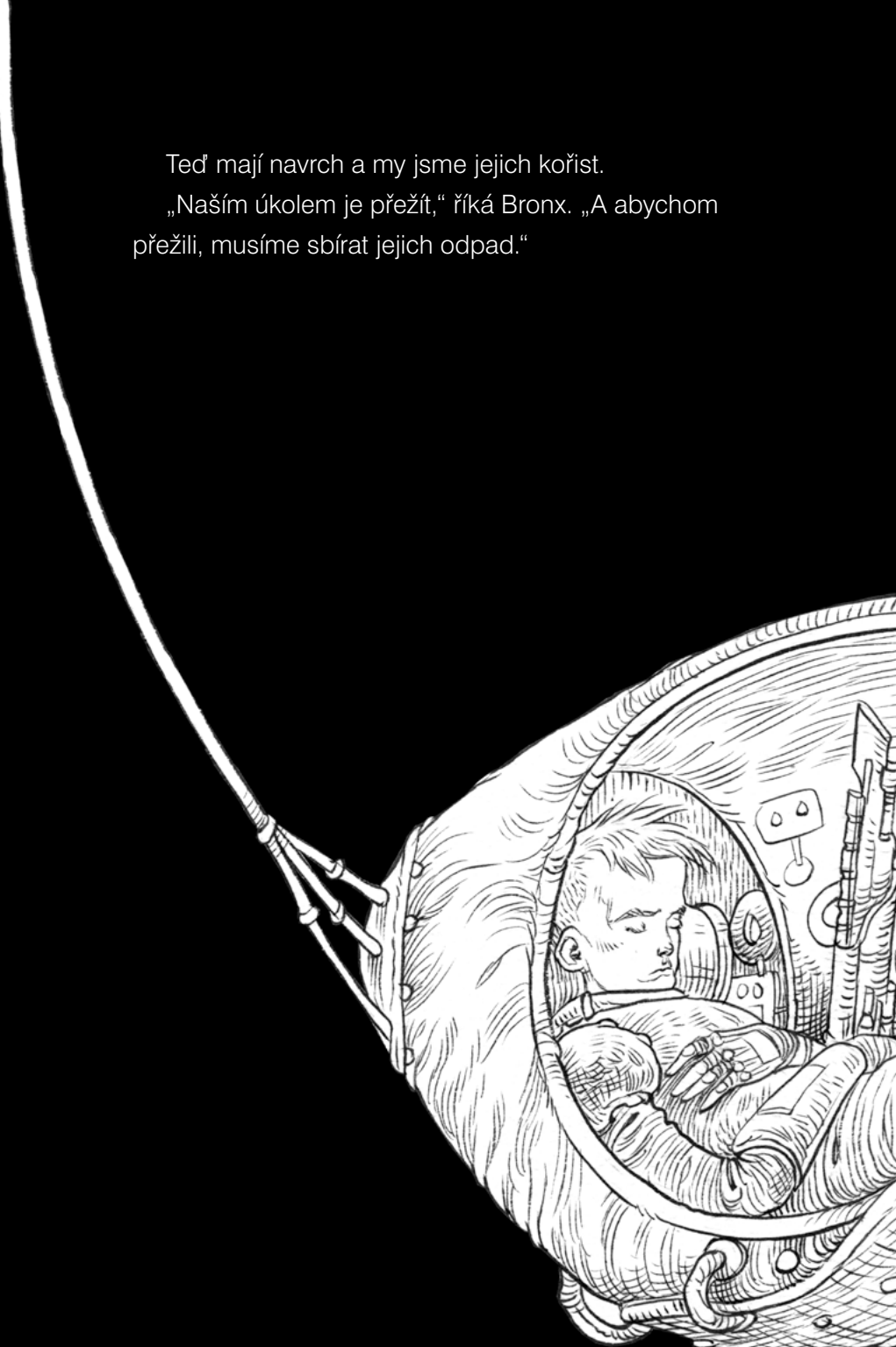
Potom Bronx přestěhoval Základnu z turbínových
úložišť do Kvadrantu 4. Tady, pod konvekčními jezery
uprostřed hadicového lesa, jsme schovaní i před
nejpokročilejšími zoidy.

Ne že by nás přestali hledat.

Chápejte, pro zoidy jsou lidé škůdci, podobně jako
havěť, která zamořuje hadicové lesy. Snaží se nás
z Biosféry vyhubit. Vyhladit. Možná jsme poslední, kdo
zbyli. Možná někde žijí další. Nedá se to poznat, aniž
bychom opustili hadicový les, a to nepřipadá v úvahu.
A tak se schováváme – a bráníme se, jak jenom to jde.

Takhle to nechodilo odjakživa. Položiví nám
vyprávějí o době Startu, kdy roboti sloužili lidem,
opravovali Biosféru a starali se o naše potřeby. Pak se
v nich ale něco změnilo. Položiví nám nedokážou říct
co. Roboti se vzbouřili, stali se z nich zabijáctí
a převzali vládu nad Biosférou.

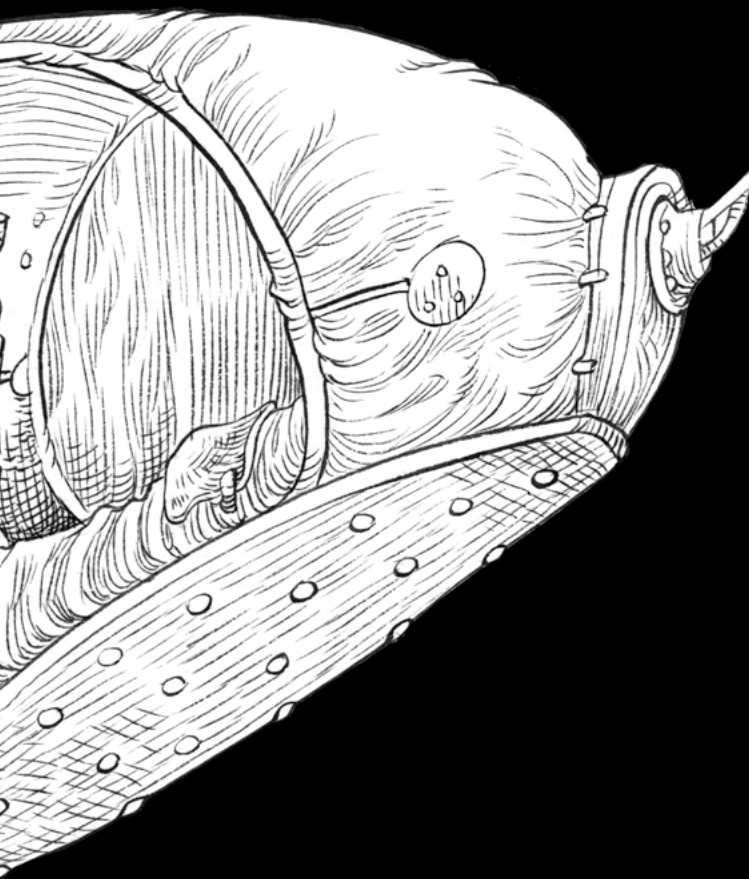
Teď mají navrch a my jsme jejich kořist.
„Naším úkolem je přežít,“ říká Bronx. „A abychom přežili, musíme sbírat jejich odpad.“

2

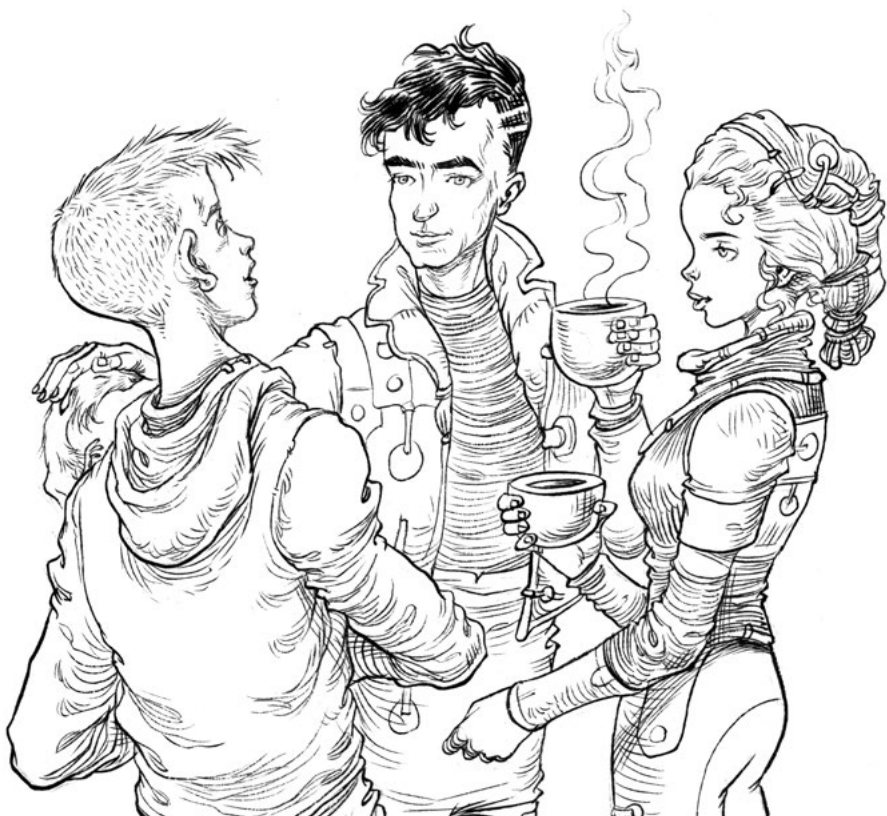
Píp.

V uchu se mi ozývá tichý, tlumený zvuk. Nechávám oči zavřené a odplouvám zpátky do snu... *Je mi teplo. Jsem v bezpečí. Jsem zase na Základně, u Pultu, kde popíjím s Dekem. Usmívá se a dobírá si mě, protože*

do Kruhu právě vešla Lina, dívka, která pracuje ve žlabových zahradách.

Vypadá to, že sem přišla celá Základna chodbami ze spacích arkýřů i pracovních center, aby se shromáždila na ústředním prostranství. Zašíváči z obchodů s oblečením si vykládají vtipy se sběrači ze železářství. Čističi opustili leštiče podlah i vznášecí košťata a povídají si s pěstiteli, kteří si prohlížejí čerstvou úrodu v hydroponických žlabových zahradách na horním ochozu. Dva strážní opustili monitorovací stanice a vyhrávají zvukomalby na hudebních plošinách, zatímco ostatní, mladí i staří, tancují.

Lina přichází ke mně. Usmívám se a podávám jí hrnek s kokávou. Bez sladidla, jak jí má ráda. Pod nohama davu se mihne Kalif, můj ochočený kolčavoun, vyskakuje mi na rameno a olizuje mi tvář. Dek se ke mně naklání a hladí ho po srsti za ušima. Všímám si, že místo kybernetické končetiny má skutečnou paži – a jsem šťastný, protože teď budeme moct lovit zoidy spolu, jako jsme chodívali, než ho ten zabijácký zoid střelil na svařeném ochozu.

„Ty a já jsme tým,“ říkám.

„Nakopávači zoidů,“ odpovídá a přitukáváme si hrnky.

Pak tančuji, s Linou na jedné straně, s Dekem na druhé, a celá Základna se přidává. Najednou slyším Bronxův hlas, ohlžím se a vidím ho u chodby, která vede k místnosti položivých.

„Položiví,“ říká a já slyším v jeho hlase vzrušení. Je mu třicet sedm, ale vždycky kvůli starostem o nás všechny vypadal starší. Teď ne. Teď vypadá mladší, než jsem ho kdy viděl. Skoro mladistvě. „Vědí, proč se zoidi vzbouřili. Vědí, jak je můžeme porazit. Vědí, jak lidé mohou znovu ovládnout Biosféru...“

Píp.

Ospale si sedám, mnu si oči a poklepávám na sluchátko v uchu.

Píp.

Někde poblíž je zoid.

Píp.

Rychle se probírám. Byl jsem neopatrný, že jsem nezamaskoval svoje tělesné teplo. A neopatrnost tady, v Otevřených halách, může snadno vést ke smrti.

Zapínám na elaplášti chlazení a chvěju se, když mi ochranné panely chladí kůži. Nerad spím v zimě, ale měl jsem být chytřejší. Vylézám z kukaně, zvedám se na nohy a ťukám do zápěstního skeneru. Kukaň se skládá – *flip-flap* – do ramenní torny.

Píp. Píp.

Jestli mám štěstí, půjde o pracovního zoida. O splétače nebo omývače. Ani jeden z nich nemá naprogramovanou vysokou inteligenci. Ovšem mohlo by jít i o zabijáka.

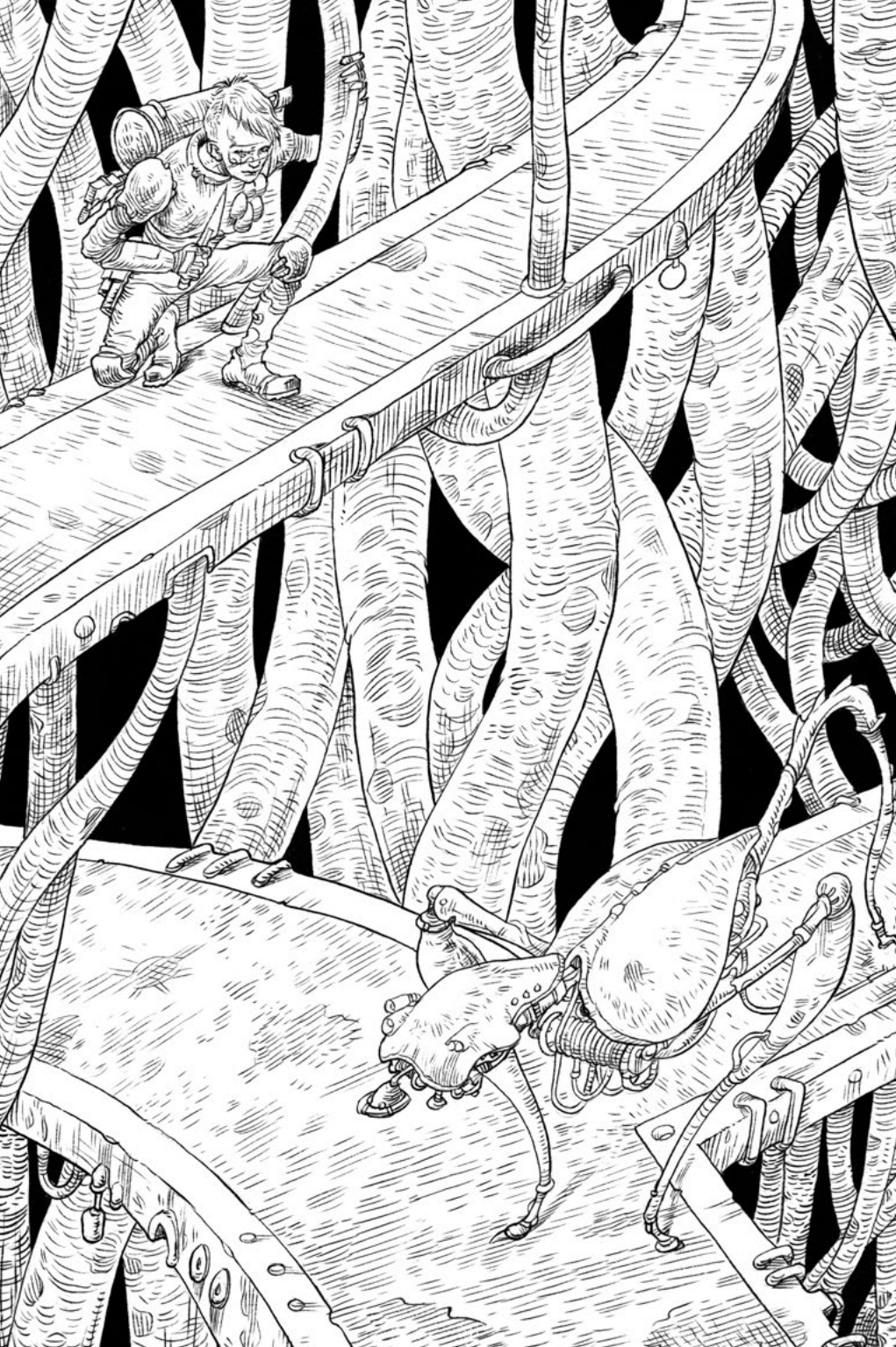
Píp. Píp. Píp. Píp. Píp. Píp.

Postupuji po vyvýšeném ochozu a rozhlížím se po hadicovém lese průzkumným hledáčkem. Hledám zoidovu tepelnou stopu.

Támhle je.

Rozostřená oranžová skvrna obklopená zvlněnou modrou září. Takhle vypadá tepelná stopa pracovního zoida – a jde mým směrem.

Všímám si bleskurychlého pohybu. A dalšího. Zoid pokládá kabel. Splétač.

Pípání se slévá v jediný pronikavý tón, který mi kvílí do ucha. Zoid je přímo pode mnou. Připravuji se na střet. Srdce mi buší jako o závod. Když se vám ho nepodaří zneškodnit napoprvé, druhou šanci už nedostanete.

Seskakuji.

Chodidly dopadám na splétačova záda. Zoid padá na bok a já se oháním řezákem. Ostří proniká šlachami a shluky drátů. Dopadám na podlahu lávky a kutálím se ze zoidova dosahu. Zvedám hlavu.

Splétač se zmítá na místě. Odřízl jsem mu jednu nohu a z pahýlu tryská modrošedá robolympfa. Hlava se mu kývá ze strany na stranu, blikají na ní červená čidla a z proděravělé destičky, která zakrývá jeho hlasovou dutinu, zní hlasité klapání.

Poplašné volání.

Sahám do kapsy a vytahuji břěčkouli. Vypínám pojistku detonátoru, tisknu měkkou přilnavou hmotu k hladké kupoli zoidovy hlavy a uskakuji.

Hlava vybuchuje v oslepujícím bílém záblesku. Kolem létají kuličky roztaveného kovu a bublající robolympfy. Vzduchem se šíří pach zkratovaných obvodů.

Pouštím se do práce.

Výbuch úplně oddělil splétačovu hlavu. Ne že bych pro ni měl použití. Přehrabuji se změtí drátů a rozbitou

základní deskou ze zoidova těla a špičkou řezáku
vydloubávám řídicí čip. Rozebírám jádro zoida, blikající
páteř z ohebného urilia a slitinové klouby z jeho nohou.

Ve sluchátku se mi znovu ozývá pípání. Vysoko nad
sebou vidím tepelnou stopu dalšího zoida.

U horkého štěpu! Je krvavě rudá.

Zabiják.

Už jsem v hadicovém lese dost dlouho. Házím si

součástky
splétače
do torny.
Budou se
nám hodit. Ale
začínat si něco se
zabijáckým zoidem?
Tím si člověk jenom
koleduje o malér. Je
načase odejít.

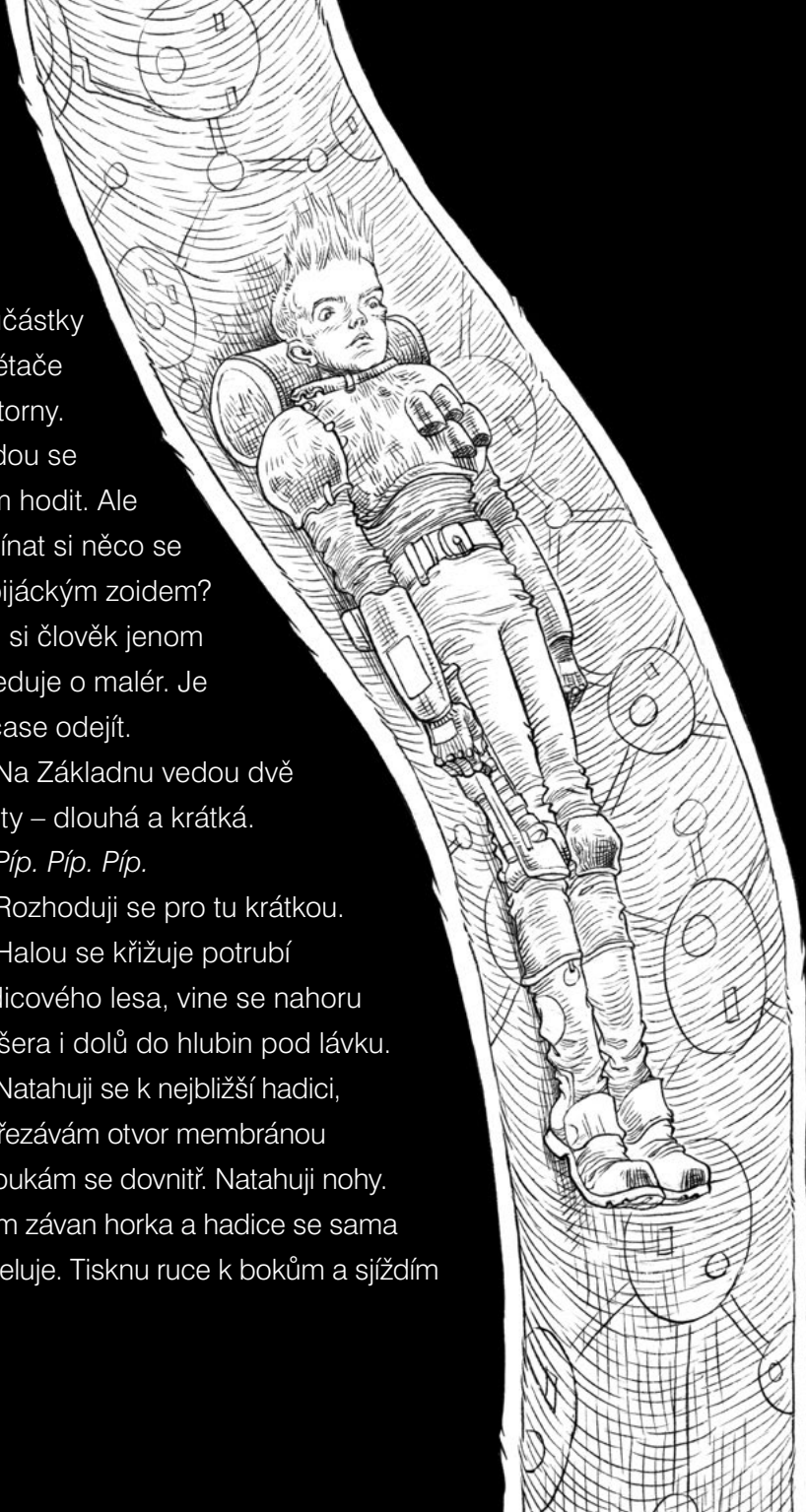
Na Základnu vedou dvě
cesty – dlouhá a krátká.

Píp. Píp. Píp.

Rozhoduji se pro tu krátkou.

Halou se křížuje potrubí
hadicového lesa, vine se nahoru
do šera i dolů do hlubin pod lávku.

Natahuji se k nejbližší hadici,
prořezávám otvor membránou
a soukám se dovnitř. Natahuji nohy.
Cítím závan horka a hadice se sama
zaceluje. Tisknu ruce k bokům a sjždím

dolů do tmy. Když mi zabliká skener, roztahuji lokty a paty a třením o kovovou membránu zpomaluji sestup. Brzy zastavuji. Opět se prořezávám membránou a vylézám ven.

Základna je přímo přede mnou, zamaskovaná hluboko ve ventilačním potrubí. Jsem rád, že jsem zpátky. Po obou stranách bublají a syčí konvekční jezera.

Začínám se uvolňovat. Sem se odvažuje jen málo zoidů. Energetické výboje jezer narušují fungování jejich obvodů.

„Tady jsi, Yorku!“

Před sebou vidím Bronxe. V ruce drží elektrický šroubovák.

„Pojď rychle,“ pobízí mě. „Máme potíže s položivými...“

3

„Jaké potíže?“ ptám se.

V mém snu Bronx vypadal mladě, ale tohle je zase ten starý Bronx.

Ustaraný a ztrápený.

„Uvidíš,“ říká a odvrací se ode mě.

Rázuje zpátky po můstku a já jdu za ním.

Dolů sjíždí modrobílý blesk a zasahuje jedno z konvekčních jezer. Z hladiny se zvedá sloup páry a na můstek prší vroucí déšť.

Bronx namíří zápětní skener na portál pod našima nohama

a ten se otevírá. Oba slézáme po žebříku dolů. Všimám si, že příčky jsou horké, a tělem mi projíždějí další dvě mohutné vlny statické elektřiny.

Podruhé se mi dokonce rozpírá a rozblíká torna na ramenou, otevírá se a vystřeluje spací kukaň i části zoida. Všechno s břinkotem dopadá na podlahu. Řítím se za obsahem torny a zůstávám ležet.

Bronx se ke mně otáčí a podává mi ruku. „Jsi v pořádku?“ říká.

Přikyvuji. „Co to bylo?“ ptám se.

„Energetický výboj,“ odpovídá a pomáhá mi na nohy. „Objevují se od chvíle, co jsi odešel.“

Dívá se na páteř a kolenní klouby zoida, které jsem pronesl, a uznale pokyvuje hlavou. „Pěkná kořist, Yorku,“ chválí mě. „Sbal ji a pojď za mnou.“

Znovu zapínám ramenní tornu a nasávám do ní svoje věci. Pak vyrážím za Bronxem hlavní chodbou ke Kruhu.

Je přestávka, takže oblouková světla jsou zhasnutá, ale i tak je v Kruhu rušno. U Pultu postávají lidé s kokávou a sakaem, někteří i se silnějšími nápoji. Zašíváči ještě opravují roztrhané košile, obleky a boty, sběrači pracují na součástkách zoidů v železářství, zatímco pěstitelé na temnostní směně ošetřují žlabové zahrady: prořezávají a sklízají úrodu a doplňují hladiny bioroztoku.

Když je mjíme, jedna pracovnice zvedá hlavu. Je to Lina, ale nedívá se na mě.

„Buď zdrav, Bronxi,“ zdraví. Laserové nůžky jí ozařují obličej. Vypadá znepokojeně. „Tak co říkají položiví?“

Bronx jí věnuje co nejkonejšivější úsměv. „Říkají, že Základna je v bezpečí a že statické výboje brzy přestanou, Lino.“

Pokračuje dál ke skluzavkové chodbě na opačné straně Kruhu. Jdu těsně za ním. Z jeho lži se cítím nesvůj. Nenápadně se ohlížím.

Lina se dívá za námi. Bronxův úsměv ani slova ji vůbec neuklidnily.

„Bronxi... Počkej!“

Vidím, jak se k nám od Pultu blíží můj přítel Dek s hrnkem kouřící kokávy ve zdravé ruce.

„Tahle nová ruka...“ říká a zvedá druhou paži. Jeho kovové prsty se ustavičně svírají a rozevírají. „Nedokážu ji ovládat,“ stěžuje si.

Bronx se zastavuje a letmo kontroluje Dekovu ruku. „Z mechanického hlediska je v pořádku,“ říká. „A připojení kovu ke tkáním bylo úspěšné... To ty statické výboje,“ vysvětluje Dekovi. „Zdá se, že se šíří.“

V jeho hlase slyším nebývalé napětí. Na čele se mu perlí pot, který si vzápětí otře rukávem.

„Pracuju na nápravě, Deku,“ dodává.
„Ale musíš mi dát trochu času...“

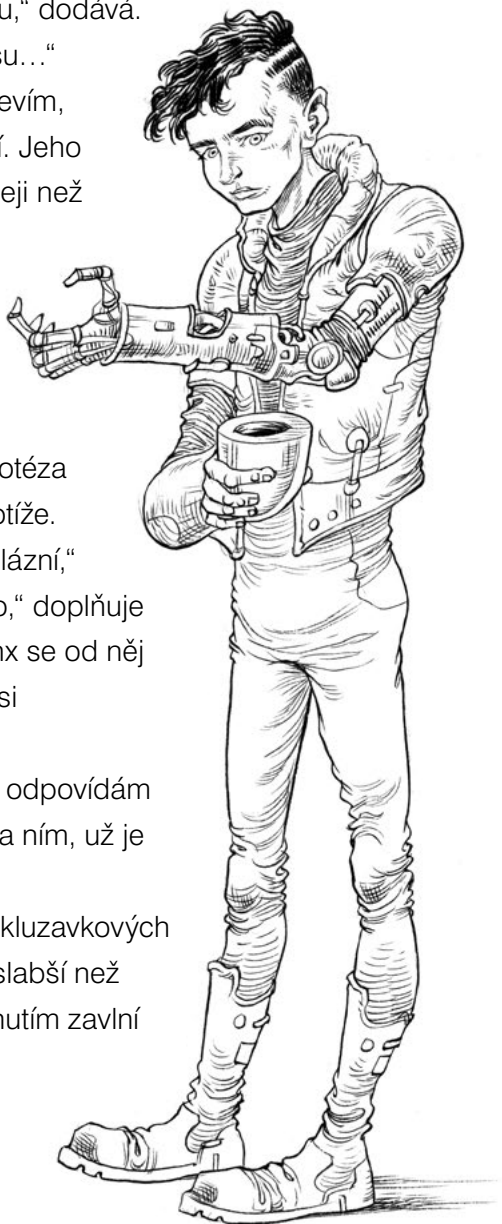
„Času,“ odfrkává Dek. „Nevím, kolik toho ještě snesu,“ bručí. Jeho ruka se zavírá a otevírá rychleji než jindy.

Dek je jeden z nejlepších sběračů, jaké máme – nebo jsme měli. Od chvíle, kdy přišel o ruku, je mimo službu. Bronxova protéza měla vyřešit všechny jeho potíže.

„Celou přestávku takhle blázní,“ pokračuje Dek. „A horší se to,“ doplňuje o něco hlasitěji, protože Bronx se od něj odvrací a vyráží dál. „Mluvil jsi s položivými?“ volá za ním.

„Právě se k tomu chystá,“ odpovídám místo Bronxe a pospíchám za ním, už je v polovině cesty přes Kruh.

Vydáváme se jednou ze skluzavkových chodeb. Světla mi připadají slabší než jindy. Před námi se s vypísknutím zavlní

dlouhý bodlohřbet, vybíhá svými přisavkovými nohami po stěně a mizí v úzkém klimatizačním průduchu.

Ozývá se škrábání šesti drápkatých tlapek a chodbou mi běží naproti Kalif. Kolčavoun mi nadšeně šplhá přes hrud' na rameno a mizí v kapse mého elapláště.

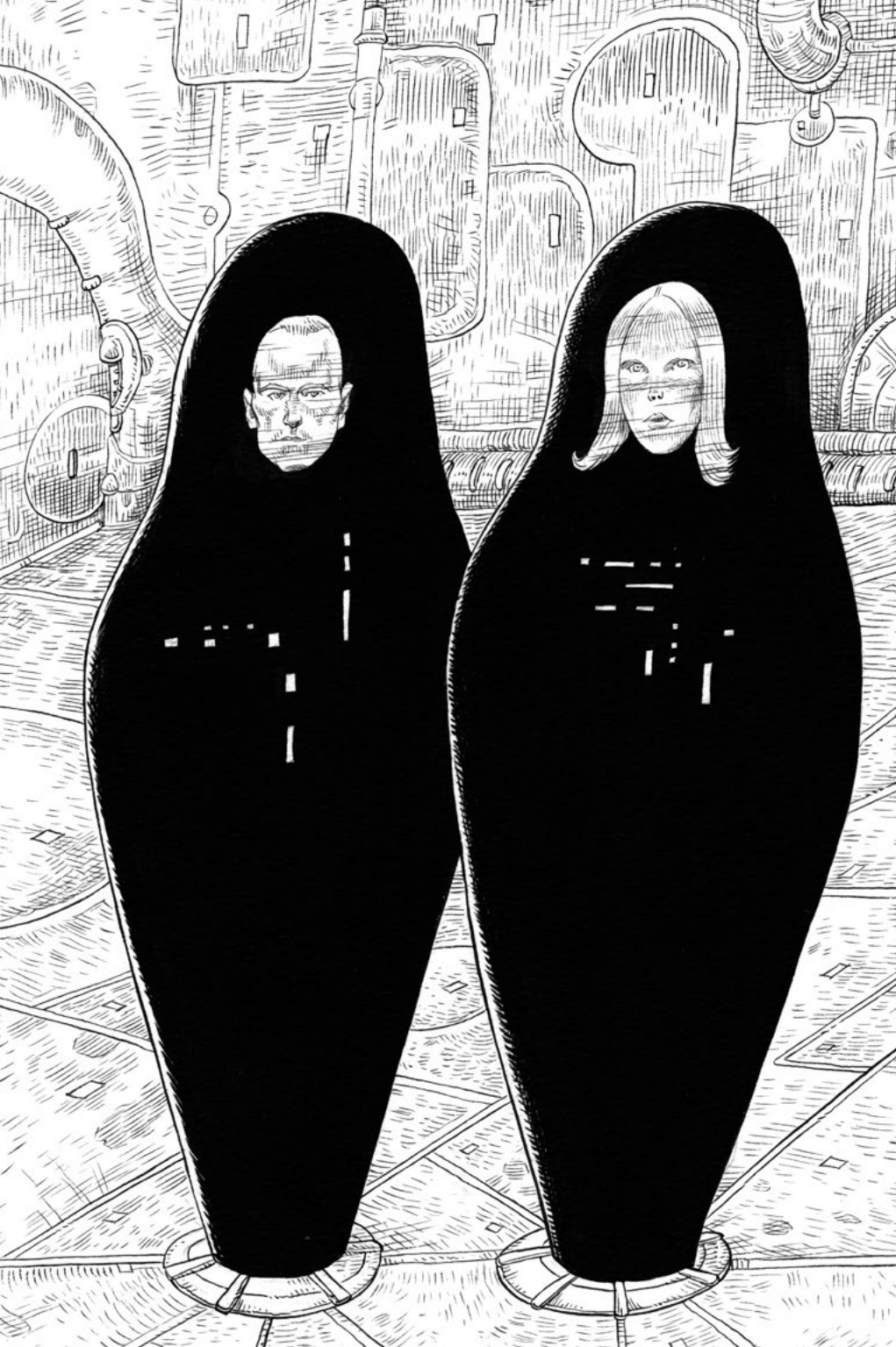
Docházíme k místnosti položivých. Nejdřív vstupuje Bronx a já hned za ním. Dveře se za námi zavírají. A před námi stojí oba položiví.

Dívám se na známé obličej, které se vznášejí za baňatým pouzdem myslokrypt. Něco s nimi rozhodně není v pořádku. Jejich obrazy zlověstně poblikávají.

První položivý má nakrátko ostříhané černé vlasy a hladce oholenou hranatou čelist. Druhý je žena s dlouhými plavými vlasy, na koncích vyčesanými nahoru. Její obličej má srdčitý tvar a špičatou bradu. Z koutků hnědých očí jí vedou vějíře jemných vrásek od smíchu.

Jejich obličej je mi známější než můj vlastní. Teď jsou ale bledé a blikají. Pohybují se jim rty a jejich tiché, klidné hlasy se ozývají ze skrytých reproduktorů.

Jak jsem říkal, nejsou vyloženě živí, ale nejsou ani mrtví. Podle Bronxe jsou to zbývající členové původní posádky Biosféry, která opustila Zemi přibližně před

tisíce lety. Když jejich těla zestárla a opotřebovala se, jejich vědomí byla stažena do těchto černých datových věží – myslokrypt.

My položivé chráníme a oni k nám, svým potomkům, promlouvají.

Teď taky mluví.

„Vnější trup už není bezpečný...“ zachraptí první položivý. Jeho obraz bliká čím dál tím víc. *„Ochranná stěna byla prolomena... Skenování přetíženo...“*

„Došlo k prolomení obrany,“ oznamuje jeho spolence. Její hlas je sotva slyšet přes bzučení a šum. *„Musíte se přesunout do nižších úrovní... Vrátit se do jádra...“*

Obrazy zničehonic poskočí a rozmlží se. Obličej se rozplývají do změní klikatých čar. Ještě jednou se nakrátko objeví, ale pak se znovu rozplynou.

„Děje se něco zlého,“ říká Bronx.

Pokládá dlaně na první myslokryptu a hned potom i na druhou, jako kdyby je tak mohl vyléčit. Obličej položivých ale definitivně zmizely.

„Jsou... mrtví?“ vydechují.

Než Bronx stačí odpovědět, ozývá se další zvuk, tentokrát odněkud zvenku. Hluboké hučení.

Zvuk laserů probíjejících se kovem.

4

„Zoidi útočí!“ volá Bronx.

Zírám na obě černé myslokrypty. „Neměli bychom něco udělat s položivými?“ ptám se ho. „Schovat je? Přesunout je někam do bezpečí?“

„To nemá smysl, Yorku,“ odpovídá Bronx sklíčeně. „Teď jsou to jenom prázdné schránky. Položiví jsou pryč.“

Otáčí se a vybíhá ke dveřím. Následuji ho do skluzavkové chodby.

Statické výboje se zhoršují. Na podlaze přeskakují jiskřičky a ve vzduchu se ozývá suché praskání. Po stěnách se přelévají záblesky světla.

U svého arkýře míří Bronx skenerem na dveře a ty se trhaně otevírají. Zase ty statické výboje. Bronx vchází dovnitř, přistupuje ke skříňce a zaloví v ní.

„Vezmi si tohle,“ podává mi pulzér. „A tohle, tohle a tohle...“

Dávám si pulzér přes rameno, stejně jako pás granátoubů. Omračovač si zastrkuji za opasek a připevňuji k němu ohňotyku. Bronx si taky bere

pulzér a pás granátoubů spolu s balíčkem fragranátů, které si zastrkuje do kapes. Znovu sahá do skříňky.

„Potřebuješ jich víc?“ ptá se.

Dívám se na otevřenou nádobu s břechkoulemi.

Přikyvuji a šest si jich беру.

V tu chvíli se rozezní sirény Základny.

Když dobíháme ke Kruhu, oblouková světla jsou rozsvícená, ale kvůli energetickým výbojům blikají, jiskří a vrhají mihotavé stíny po železářství i žlabových zahradách. V kupoli nad námi tryská sloupec kouře od žhnoucího hrotu laseru, který se prořezává stropem. Dolů se snášejí spirály odštěpků jako konvekční déšť a vzduch páchne sežehnutým kovem. Laser opisuje celou kružnici a na zem padá silný kovový disk.

Dívám se k otvoru ve stropě, s průzkumným hledáčkem na očích. Vidím tepelnou stopu zoida. Krvavě červenou.

Nějakému zabijáckému zoidovi se podařilo proniknout kolem konvekčních jezer...

Sleduji, jak klesá dolů. Je velký a kulovitý, z pruhů mědi a stříbra. Měkce dosedá na dvou pneumatických nohách. Na tlustém článkovaném krku spočívá kupolovitá hlava a z trupu mu trčí nejmíň půl tuctu rukou s nástroji a zbraněmi. Lasery, řezáky, pulzéry – všechno možné.

Určitě je to nějaký zmodernizovaný typ. Něco takového jsem ještě neviděl.

Bronx vedle mě zahajuje palbu z pulzéro. Do zoidova trupu naráží krupobití roztavených granátoubů. Chvilí jen tak syčí, ale vzápětí vybuchují v sérii oslnivých záblesků a trhají zoidovo tělo na kusy. Nezbyvá z něj skoro nic. Kouřící vrak se převrací dopředu a hrouť se na podlahu.

Jeho zneškodnění nemohlo být snadnější.

Pak se ale ve stropním otvoru objevuje druhý zabiják. Poučil se z osudu kolegy a místo aby se rovnou snesl na zem, natahuje jednu ze svých paží a vysílá k nám přes Kruh oslnivou salvu laserových paprsků.

Bronx a já se tiskneme k protější stěně skluzačkové chodby. Vzduch kolem nás exploduje. Přibíhají další Základňané, vyzbrojení a v ochranné zbroji. Reagují na houkání sirén. Z ostatních chodeb kolem Kruhu šlehá odvetná palba z pulzérů. Vidím Deka, jak se snaží střílet z pulzéro, a Linu, jak vytahuje zuby pojistku z fragranátu a vrhá ho na útočníka.

Druhý zabiják klesá k zemi, odráží fragranát máchnutím paže a uhýbá stranou. Vzápětí se z otvoru spouští další. A další. A ještě další. Celkem pět. Stoupají si do kruhu zády k sobě a nepřestávají z laserů ostřelovat chodby. Základňané se musejí krýt.

Krčím se před laserovým paprskem, který mi sviští

kolem ucha a proráží díru do stěny chodby za mnou.

Pak se každý zabiják rozeběhne k jiné chodbě.
Z otvoru ve stropě se snášejí další.

Nevypadá to dobře. Čelíme přesile. Bronx i já
ustupujeme...

U vstupu do naší chodby najednou umlká bzučení
zoidova laseru. Na chvíli zavládne ticho, které prolomí
nový zvuk. Pronikavé syčení.

Zvedám hlavu.

Zoid vysílá z hlubin těla proud bílého světla, které se
hadovitě pohybuje prostorem, nachází Bronxe a obaluje
ho sítí pulzující energie.

Bronx se zmítá a svíjí v křečích. Jeho zbraně
s rachotem dopadají na zem. Energetická síť se stahuje.

Bezmocně přihlížím, jak zoid přitahuje Bronxe
k sobě. Na přední straně kulového trupu se otevírá
panel a Bronx mizí uvnitř. Panel se zase zavírá.

Jsem další na řadě. Uvědomuji si, že se celý třesu.

Otáčím se a prchám. Až na křižovatce s únikovým
východem se ohlížím.

Na okamžik se mi zastavuje srdce.

Zoidi v Kruhu přemáhají poslední zbytky odporu.
Odvětná palba slábne s tím, jak zabijáci chytají
do energetických sítí jednoho Základňana po druhém
a vtahují je do sebe. Vidím Deku se zavřenýma očima

a ochable
svěšenou
kovovou paží
mizet v jednom
zoidovi. A Linu...
Dívá se přímo
na mě.

Otevírá ústa
v bezhlesém výkřiku:
„Pomoc!“

Zvedám pulzér. Mířím. Ale
než stačím vypálit, síť se stáhne a Lina mizí v trupu
zoida.

Horečně přemýšlím. Všechno se odehrává tak
rychle. Nemůžu nic dělat. Teď ne. Tohle je jediný svět,

jaký znám, a právě zaniká. Musím odtud vypadnout.
Vzpamatovat se. Vymyslet, co dál.

V blikotu obloukových světél zatáčím za roh a ženu
se hlavní únikovou chodbou k žebříku. Šplhám po něm.
Skenuji portál, ale neotevívá se.

V uších mi divoce pulzuje krev.

Pořád nic.

Zvedám ruku, přikládám k portálu dvě břechkoule
a aktivuji je. Seskakuji zpátky na zem, krčím se a co
nejlíp si chráním hlavu pažemi.

Exploze trhá kov na kusy. Zvoní mi v uších.

Znovu šplhám po žebříku, protahuji se zprohýbaným
kovem a vyskakují na vrchní stranu potrubí. Napřimují
se, rozhlížím se a vybíhám po můstku kolem
konvekčních jezer do hadicového lesa.

Nevím, jak dlouho utíkám. Připadá mi to jako
věčnost. Když mi dochází dech, zastavuji se a skenuji
oblast za sebou. Vlevo, vpravo, vepředu. Znovu vzadu.
Nikde žádné tepelné stopy.

Ani jediná.

Žádní zoidi. Žádní lidé.

Koutkem oka zahlédnu pohyb a skláním hlavu.

Z kapsy mého pláště vykukuje čenichající nos.

„Kalife! Zapomněl jsem na tebe!“

Dívá se na mě a já ho dojatě hladím po hlavě.

„Takhle to nesmí skončit. Zoidi nesmějí vyhrát.
Nenechám jim Bronxe, Deku, Linu ani ostatní... Musíme
je najít, Kalife. Zachránit je. Nikdo jiný nezůstal.“
Vytahuji zvíře z kapsy a tisknu ho k sobě.
„Ty a já,“ šeptám. „Zbyli jsme jenom my dva.“

Jsem dál od Základny, než jsem kdy byl, a nelíbí se mi to. Ani trochu. Pořád jsem v hadicovém lese, ale ne v části, kterou bych znal.

My sběrači známe okolí konvekčních jezer jako své boty – každou zatáčku, křižovatku i kout. Les nás maskuje a chrání. Naučili jsme se, které hadice jsou nejlepší ke skluzu, na kterých ochozech se dá nejlépe schovat, kam nastražit pasti, a kam ne, která zvířata jsou neškodná, a kterým je třeba se vyhýbat. A jsme dobří – tiše a obratně ničíme pracovní zoidy a vyhýbáme se zabijákům.

Nebo jsme si to přinejmenším mysleli. Ale mylili jsme se. Našli nás, a teď není cesta zpátky.

Musím najít ostatní Základňany. Kdoví, co s nimi ti divní modernizovaní zoidi udělají. Jedna věc je nicméně jistá – nebude to nic dobrého.

Ale kam je odnesli? A kolik jim zbývá času?

Myšlenky se mi honí hlavou jako o překot. Kontroluji zbraně. Zapínám si plášť. Cítím, jak mi po zádech stéká studený pot. Budu se muset vypravit ještě dál od Základny...